

CONCIO

Stephani Canonici Regularis S. Augustini ex Abbate S. Genovesa Parisiensis Episcopi Tornacensis, habita in Festo ejusdem Divi ad Canonicos illius Ecclesie, ubi Rochetti & Cappæ mysteria ample & piè explicantur.

Quæsit lanam & linum, & operata est consilio manuum suarum. *Prov. c. 31. v. 13.*

ANno ab Incarnatione Domini 1147. factum est verbum in palatio Regis cœlestis, & fideliter pertractatum ac feliciter consummatum. Venerunt Nuntii, qui dicerent Ecclesiam Apostolorum Petri & Pauli in monte Acuto sitam, in qua gloriola Virgo *Genovesa* requiescit in corpore, multis expositam periculis, & informi statu suo morum potiùs quàm murorum minari ruinas, filios ejus singulariter & sæculariter vivere, æmulari, agere perperam, inflari, ambire, quærere, quæ sua sunt, vagari post greges sodalium suorum, & Ecclesiastica stipendia, quæ sunt tributa egentium animarum, pro voluntate & voluptate sua consumere, portiones de communi facere, & non vivere in communi, divina officia minùs sollicitè, minùs devote, minùs religiosè celebrare, diurnum pariter & nocturnum horarum pensum debitum non sol-

solvere, nec curare. Propter hæc præsentem
statum mutari debere, & mundari sancta, & in
melius ordinari, placuit sermo in oculis Domi-
ni Sabaoth, & principum ejus, qui ait, vera
sunt hæc, quæ dicuntur, & correctionis manum
desiderant. Sed cura hæc (inquiunt Principes
cælestis aulae) difficilis est, quia invaluit mor-
bus & consuetudinem objiciunt, quæ est con-
traria veritati. Et ego, respondit Dominus,
non sum consuetudo, sed veritas. Mala autem
consuetudo non minùs quàm perniciosa corru-
ptela vitanda est, quæ nisi citiùs radicitùs evel-
latur, in jus privilegiorum assumitur; nunc ve-
rò manifesta veritate cedat consuetudo veritati.
Sed ad hæc quis idoneus? quem mittam, &
quis ibit nobis? Nemo, inquiunt, Domine,
magis idoneus est ad correctionem Clericorum,
quàm is, qui de vita Clericorum sanctam scri-
psit Regulam: ipse est Pater *Augustinus Regu-
larium Magister*. Ad hæc quæritur *Augustinus*
per exploratores & ministros, & cum non in-
veniretur inter alios Doctores, revelatum est
cuidam in visione, quòd esset inter Seraphim
ardentes dilectione; & Cherubim habentes ple-
nitudinem scientiæ, cum illis tractabat de per-
fectione charitatis. Vocatus adest, ad unius
jussionis vocem in auditu auris obedientiam
præstiturus. Ecce, inquit Dominus, ecce ego
mitto te ad homines seipsos amantes, ut evel-
las,

las, & dissipēs, ædificēs, & plances, tibi datus est Spiritus Sapientiæ & intellectus, nec poteris causari cum Moysē, quod sis incircumcisus labiis; data est enim tibi facundia, ut, quod intelligas, commodè possis eloqui. Et ille, Domine, inquit, si Clericis istis sum necessarius, non recusō laborem, fiat voluntas tua, ecce ego, mitte me, libellum, quem spiritu tuo docente de vita Clericorum scripsi, deferam tecum, arguam eos, & statuam contra facies suas qualiter in communi & de communi vivere debeant, novam assumentes emendationem morum, præcipuè in castitate, obedientia, & communione rerum, proponam eis eas institutiones, quas pro regendis Clericis ab Apostolis mutuò accepi, fideles ab eis recepturus usuras, & Dominus prævalens prævalebit. Egredere igitur, ait Dominus, & fac ita. Sed viri potentes sunt, ait *Augustinus*, & prudentiores filiis lucis in generatione sua. Cui Dominus: Si timueris eorum potentiam, nonne ego sum fortis & potens in prælio, ego ante te ibo, & gloriosum terræ humiliabo. Si prudentiam eorum objicias, nonne ego sum, qui comprehendō sapientes in astutia sua? Tu etiam nosti, quod sapientia hujus mundi stultitia est apud Deum, ne timeas à facie eorum, quia ego tecum sum. Ecce servus meus fidelis & prudens *Eugenius*, Petri Successor, descendit ad partes istas,

istas, spiritum consilii dabo ei, in accessu illius omnis sapientia eorum devorabitur, potestatem habet ligandi & solvendi, non erit, qui possit resistere sapientiæ & spiritui, qui loquitur per eum; devotus autem filius meus Christianissimus Rex Ludovicus accingetur spiritu fortitudinis, nec enim sine causa gladium portat, habet zelum Phinees & Mathiæ, si quis resistit tibi, percutiet eum in manu potenti & brachio extento. Cùm hæc agerentur, & secretiùs in consilio decerneret Dominus; nuntiatur Genovesæ Virgini fidelis sermo & omni acceptione dignus. Erat autem ipsa inter choros Virginum, sequens agmen & agnum quocunque iret; gavisa est in sermone isto, & in gratiarum actione coram se colligens procidit ad pedes sedentis in throno, ipsa cum senioribus coronam suam virgineam mittens ante eum: Benedictus es, ait, Domine, Pater cæli & terræ, qui abscondisti hæc à sapientibus, & revelasti ea parvulis. Complacuit tibi dare locum sepulchri mei his, qui sunt pauperes spiritu, quibus promissisti regnum cælorum, verè hæc est mutatio dexteræ excelsi. Peracta gratiarum actione currit ad Reginam Virginum Virgo: Domina, inquit, de plenitudine Virginitatis & munditiæ tuæ porrige mihi, unde novis futuris Canonis meis formam candoris imponam, *linum* scilicet *candidum*, & ab ancilla tua Magdalena pec-

peccatrice postulabo lanam; ex lino tuum *superpellicem*, ex lana ejus *Cappam* fratribus meis conficiam, qui habitus est *Canonicorum Regularium* non solum proficiens, sed & sufficiens. In *superpelliceo* candor munditiæ, in *cappa* rigor pœnitentiæ, ut qui viderint eos *superpelliceis* indutos, dicant de eis, *candidi facti sunt Nazarei ejus*, cum respexerint *cappas* eorum, dicant de eis, *nigri sunt sed formosi filia Jerusalem*. Et ait Maria, vade, & sicut petisti, fiat tibi. Statim *Genovesa* Virgo accinxit fortitudine lumbos suos, ut manum suam mitteret ad fortia, & digiti ejus apprehenderent fusura. Convocat in auxilium choream Virginum quarundam specialium virtutum, quæ in confectio-
ne linearum vestium sint petiæ, multâ enim operâ opus est in præparatione hujus *lini*. Virgines ipsæ sunt pura intentio, prudens inquisitio, fluens compunctio, fervens meditatio, purgans confessio, fidelis oratio, jugis operatio, subtilis discretio, spiritualis communio. Per manus istarum Virginum *linum Virgineum* feritur, metitur, rigatur, siccatur, à stipula separatur, in fila extenuatur, textitur, inciditur, sinitur, & sic *superpellicem* nostram perficitur. Intentio seminat, inquisitio metit, compunctio rigat, meditatio exsiccatur, confessio à stipula separatur, oratio in fila extenuatur, operatio textit, discretio incidit, communio sinit. Habent singulæ

gula istarum Virginum binas laboris sui coope-
ratrices & consortes. Intentio, quæ firmamen-
tum est totius operis, prima procedit, cujus co-
mites sunt humilitas & taciturnitas; humilitas
humo semper proxima semen in terram jacet,
taciturnitas operit, ne vel ab elationis tollatur
vento, vel à volucris vanitatis comedatur.
Inquisitio metere dicitur, quia qui munditiam
appetit, sicut occasiones peccandi fugit, ita &
causas & media continendi ubicunque & unde-
cunque potest, inquit: huic adstant diligentia
& vigilantia, diligentia manipulos colligit,
vigilantia ligat & constringit. Compunctio in
aquam mittit, ut madefaciat, cui duæ comites
adstant frequentia & copia; frequentia rigat,
copia mollificat. De prima dicitur: *Lacrymis
meis stratum meum rigabo*, de secunda: *Quis da-
bit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacry-
marum?* Verè mollificatur, & in amorem Do-
mini liquescit anima, quæ copiosè ad suam mun-
ditiam lacrymas effundit. Fervens meditatio ex-
siccat, quia quidquid lubricum vel fluxum in-
venerit, calore sancti desiderii decoquit, & de-
vastat. *Concaluit*, inquit ille, *cor meum intra
me, & in meditatione mea exardescet ignis.* Me-
ditationi adstant dilectio & devotio. Dilectio
facit *linum calidum*, devotio *candidum*. Con-
fessio à stipula separat, cum virtutes segregans
à vitiis, virtutes tacet, vitia accusat; habet &
illa

illa duas comites, quæ sunt severitas & veritas; severitas, quia qui confitetur, sibi non parcit, imo quasi ferro rigorem *lini* constringit, veritas nil abscondit, imò purgans & mundans omnia, stipulam omnino à lini substantia exsufflat, & excutit. Oratio in fila extenuit, quando rectè ad Deum preces emittens, Deum sibi reconciliat: *Dirigatur, inquit, oratio mea, sicut incensum in conspectu tuo.* Adhærent & huic duæ Virgines, supplicatio & gratiarum actio; supplicatio dona postulat, gratiarum actio donantem laudat; supplicatio meretur veniam, & gratiarum actio coronam. Illa tenet colum, ista trahit filum. In colo *linum* involutum & quasi confusum globo peccatorum scilicet, sed filo *linum* explicatur remissionis beneficio. Operatio texere dicitur, unde & vita nostra operibus occupata telæ comparatur, *succisa, inquit, velut à texente vita mea.* Duæ hujus coadjutrices sunt, conversio & conversatio; conversio orditur, conversatio filum filo coaptans continuè textit, & quia nescit homo, an odio, an amore dignus sit, quasi pendula tela est vita, sive operatio nostra, ut enim dictum à quodam,

Omnia sunt hominum tenui penduntia filo.

Solent textores inter lignum superius, & lignum inferius pendentem texere telam, unde Poëta

Lassarétque duas pendula tela manus.

Se-

Sedet operatio nostra inter lignum superius, id est, spem, & lignum inferius, id est, timorem. Quantum detrahitur timori, tantum additur spei, sicut contingit in illis duobus lignis, in quibus tela textitur, ut, quantum per involu- tionem additur alteri, tantum per evolutionem alteri detrahatur. Discretio incidit, ipsa est enim, quæ superflua resecat, & auget imminuta, ipsa nec modum excedit, nec infra subsistit, deser- viunt ei temperantia cohibens, & prudentia sup- plens, juxta illud Poëta :

Est modus in rebus, sunt certi denique fines ;

Quos ultra citroque nequit consistere rectum.

Communio ipsa est, quæ fuit ; facit enim unius moris habitare in domo, ipsa docet servare spi- ritus unitatem in vinculo pacis, ipsa facit, ut una sit fides mentium, & pietas actionum. Hæc habet duas præcipuas Virgines cooperantes sibi, quæ sunt veritas Sacramentorum, & unitas mo- rum. Altera communio Sacramentalis, altera communio societatis ; prima colligit omnes Chri- stianos Catholicos, secunda Religionis professos ; de prima dicitur in Symbolo *Sanctorum Commu- nionem*, secundam exprimimus in professione Regulari nostra, ubi præter emendationem mo- rum promittimus communionem bonorum.

Itaque perfecto *superpelliceo lineo* B. Virgo *Genovesa* sollicita de conficienda *cappa*, currit ad B. *Mariam Magdalenam*, postulans ab ea
pæ-

pœnitentiæ *lanam*, nam & ipsa de *lana* capitis sui pedes Domini, quos lacrymis laverat, extersit; *lana* de carne nascitur, & pœnitentia in afflictione carnis exercetur. Dominus ait: quia dilexisti multum, dimittuntur tibi peccata multa: da mihi igitur, inquit ad eam *Genovesa*, De *lana* tua; nam etsi tu prius capra fueris, sed modo ovis facta es. De vase contumeliæ vas gloriæ facta, de *lana* tua *cappam* pœnitentiæ conficiam fratribus meis *Canonicis* novis, & plorabunt tecum ad pedes Domini *Jesu*. Nigra erit hæc *cappa*, quoniam hic color aptus est pœnitentiæ. Ad hæc *Magdalena*: Euge soror mea *Genovesa* Virgo Deo devota, quid à me petis, quod ipsa poteris præstare continuo filiis tuis: tu enim sequeris Agnum, ex quo *lanam* tuo instituto decerpas, & accipias; tribuatque ipse secundum cor tuum, & omne consilium tuum confirmet. Sume tamen, quod volueris de *lana* mea, ut, qui in Ecclesia tua deserviunt *Canonici*, ad condignos fructus pœnitentiæ moveantur exemplo meo. Sed ad compositionem *cappa* hujus, quam postulas, necessaria sunt opera superiorum Virginum; igitur debet *lana* tonderi, lavari, sicari, carpinari, filari, texti, incidi, ac sui. Per rectam intentionem tondeatur, per compunctionem lavetur, per meditationem siccetur, per confessionem carpinetur, seu purgetur, per orationem filetur, per operationem te-

xatur, per discretionem incidatur, per communionem suatur, & conservetur. Tingenda est ista lana nigro colore, qui convenientior est pœnitentibus, idque duplici tinctura, memoriâ scilicet mortis, & memoriâ extremi iudicii. Hac duo si cordibus pœnitentium profundius infederint, *cappam Canonicis Regularibus* convenientem habebunt; cor enim sapientum in tristitia est. Cui Genovesa: Beata es tu, & benedictus sermo oris tui. In hac voce *vestem lineam & cappam* tanquam vestem nuptialem secum de cœlestibus afferens *Genovesa, Religionis habitum* suis imponit. Et ecce impletum est in ea, quod de forti muliere dictum est: Non timebit domui suæ à frigoribus nivis: frigus est nivis congelatæ, & frigus nivis liquefactæ. Nix congelata est iniquitas inveterata, nix liquefacta ex luxuria inquinata: qui autem vestiti sunt duplicibus in domo Virginis nostræ, in *cappa* pœnitentiæ non timebunt frigus nivis congelatæ, id est, iniquitatem induratam, in *superpelliceo* munditiæ non timebunt frigus nivis liquefactæ, id est, luxuriæ iniquationem. Hac duplici veste regulariter induti, videamus, ne *superpelliceum* nostrum sordibus polluat, & ne *cappa* nostra scissuris rumpatur, ut per munditiam omni tempore vestimenta nostra sint candida, & per continuam pœnitentiam tanquam tunica talaris sit *cappa* nostra, Amen.

O. A. M. D. G.

Ff

IN-